

 el
batall

n ú m . 1 4 7 è
B U T L L E T Í
E S Q U E L L E S
a b r i l 2 0 1 1

Índex

Editorial	3
Activitats GEAE 2010-2011	
• Portada del pessebre	4
• Encesa de l'estrella	4
• Sortida al Pastuira	4
• Coneguem els nostres camins	5
• Properes sortides	5
• Coneguem I	6
• Coneguem II	6
• Coneguem III	6
• Concurs fotogràfic	6
• Resseguint el traç	7
• El canvi climàtic a les glaceres	7
• Sopar d'aniversari	8
Batalletes	9
La junta informa	
• Assemblea ordinària	10
• Breus	11
Racó poètic	
• Lloances	11
Santa Brígida	12
La proposta	
• Esquelles a Sant Benet de Bages	14
Col·laboracions socis	
• Reequipament de noves vies	15
• Ressenya de la cinglera	17
• El "Batall" des de dins	19
Sona una esquella	
• Qui és qui... a la Junta	19
Tot un món	
• La Gomera	20
Alta muntanya	
• Via Espero dels Llops	21
• Via del Carles al Barret Frigi	21
• Dent du Géant	22
Esquellerins	23
Calaix de sastre	
• Fins on arriben els nostres mitjons i els nostres gots?	23
L'ovella negra	23

EDITA: Grup Excursionista Amerenc Esquelles
 CONSELL REDACTOR: Irene Bosch, Noemí Casadellà i Isabel Junquera
 DISSENY I MAQUETACIÓ: Estudi A2
 CORRECCIÓ DE TEXTOS: Fet parcialment pel Servei Comarcal de Català de la Selva
 FOTO PORTADA: Irene Bosch
 IMPRÈS EN PAPER RECICLAT

Calendari d'activitats 2010

DESEMBRE

Dia 19 Portada del Pessebre
Dia 24 Encesa de l'estrella

Calendari d'activitats 2011

GENER

Dia 15 Sortida a la neu: el Pastuira
Dia 30 Coneguem els nostres camins

FEBRER

Dies 5-6 Aplec de Santa Brígida
Dia 27 Coneguem els nostres camins

MARÇ

Dia 12 Actes del 42è aniversari del grup
Dia 27 Coneguem els nostres camins

ABRIL

Edició d'El Batall

MAIG

Dia 7 Sortida d'astronomia
Dia 15 La Volta al Mont
Dia 20 Reunió de vegueria a Amer
Dia 28 Sortida naturalista: les orquídiades
Dia 29 Coneguem els nostres camins

JUNY

Dia 12 Sortida Projecte Selwa
Dia 19 Ruta pels Pirineus

JULIOL

Dia 3 Coneguem els nostres camins
Dia 16 Ruta nocturna
Dia 31 Coneguem els nostres camins

AGOST

Vacances

SETEMBRE

Dies 23, 24 i 25 Volta al Terme

OCTUBRE

Dia 2 la ruta
Dia 9 Exposició i sortida "Canvi climàtic a la comarca de la Selva"
Dies 22 i 23 IV MOSTRA D'AUDIOVISUALS DE MUNTANYA I AVENTURA: Cingle de Santa Brígida
Dia 30 Coneguem els nostres camins

NOVEMBRE

Dia 27 Coneguem els nostres camins

DESEMBRE

Dia 18 Portada del pessebre
Edició d'El Batall

Col·laboren

Ajuntament d'Amer

Estudi A2
 DISSENY
 GRÀFIC &
 FOTOGRAFIA

Treball en xarxa

Comencem una altra primavera, aquest any vestits de color vermell.

Amb el bon temps, les violetes ben florides, els insectes pul·lulant al nostre voltant i l'olor d'acàcia i saüquer continuem amb les caminades, les excursions, les rutes de sempre i els nous projectes.

I tot anant AMUNT I ENDAVANT, pel camí ens hem trobat amb altres associacions, ens locals, excursionistes i entitats que s'han interessat pel nostre grup i han tingut les mateixes inquietuds que nosaltres, com l'estima per la natura i el muntanyisme. Amb aquesta gent hem pogut treballar plegats preparant activitats de manera coordinada.

Engagar projectes nous sempre és un repte i alhora una injecció d'aire nou, d'energia i d'optimisme. Si aquestes noves propostes a més són compartides, la satisfacció encara és més gran.

Hem treballat conjuntament amb el Consell Comarcal de la Selva i el Consorci Ter-Brugent preparant la ruta del projecte Selwa pel nostre Voramera; hem continuat la tasca de coneixement de les orquídiades que habiten al nostre medi amb en Xavier Béjar d'Orquídiades de la Garrotxa; hem preparat un taller de coneixement de les estrelles a Santa Brígida juntament amb l'agrupació d'astronomia i ciència del Pla de l'Estany; amb la Fundació Emys i l'Ajuntament d'Amer hem organitzat una caminada de divulgació del patrimoni natural i hem treballat amb el Servei de Creació, Gestió i Manteniment de Rutes del Consell Comarcal de la Selva per col·locar els senyals dels nostres camins.

Tots aquests projectes organitzats de manera conjunta amb altres entitats ens aporten una riquesa de coneixements i de treball en equip extraordinària.

Esperem que totes aquestes activitats aportin un grapat de bones experiències i que les puguem compartir amb tots vosaltres.

BONA DIADA DE SANT JORDI!

L'equip redactor

Per Sant Jordi us recomanem els nostres llibres!!

Els 2 llibres a 20 €. Els podeu comprar a Ca l'Olmo o demanar-los al correu esquelles@hotmail.com

**A més durant la setmana de Sant Jordi qui només vulgui un llibre, també se'ls farà un 10% de descompte:
 Per camins i corriols a 15€
 Apunt històric a 10€**

Procés d'elaboració i portada del pessebre

Fotos: Pau Feixas i Irene Bosch

Encesa de l'estrella

El dia 24 de desembre, en Josep, l'Oriol, la Núria, en Jordi, la Noemí, la petita Dúnia i altra gent vam compartir, una vegada més, l'encesa de l'estrella de Santa Brígida. Aquest any, els va tocar encendre-la a en Josep i l'Oriol. Tot i que ens va costar, amb l'ajuda de tots plegats, vam poder il·luminar Amer amb l'estrella. Quan la vam haver encès, vam fer fotos de record i de seguida vam tornar a emprendre el camí per anar a celebrar una bona nit de Nadal.

Comptem amb tots vosaltres perquè vingueu a compartir aquesta experiència una altra vegada l'any que ve!

Josep i Oriol Samblàs

Fotos: Oriol Gallart

Sortida al Pastuira

Siguem sincers: la sortida hivernal al Pastuira va ser un desastre. Sí, sí, com ho sentiu. El que havia de ser una "petita expedició" entre muntanyes i neu, va resultar ser una excursió primaveral en tota regla. Això sí, una excursió fantàstica.

Anàvem preparats amb anoracs i gorros; tapaboques i guants; polars i polaines; ulleres i pals... Tot plegat per comprovar, al cap de poc, que res era necessari. Bé, res, res tampoc és cert. No ens vam desprendre dels grampons, que ens van salvar de més d'una relliscada. El sol radiant havia convertit bona part de la nostra ruta en un gel sospitosament perillós. Fos com fos, la nostra marxa ens dirigia cap al coll de la Marrana, on ens esperava un primer descans i, evidentment, l'esmorzar reglamentari.

A partir d'aquell punt, vam separar-nos d'altres excursionistes –desconeguts que majoritàriament enfilaven cap a Bastiments– per dirigir-nos en solitari al Pastuira. A mesura que anàvem pujant, era fàcil meravellar-se d'unes vistes com aquelles. Dues horetes després, fèiem cim. Vam fer la foto de grup al costat del piolet, i admiràvem asseguts i en un silenci absolut els 360 graus de muntanyes

catalanes (Montserrat, el Montgrí, el Pedraforca, el Puigmal...), que ens envoltaven sota aquell cel increïblement blau i serè.

Després de carregar energies, vam iniciar la marxa de retorn amb la satisfacció comuna d'haver aconseguit la nostra fita. Pas a pas, vam baixar fins a retrobar els nostres cotxes, que esperaven a peu de muntanya per portar-nos a casa.

Un cop més, estava convençuda que haver renunciat als llençols i aixecarme de matinada havia tingut la seva recompensa.

Glòria Camps

Podeu veure'n un resum audiovisual fet per Albert Blanch a: <http://vimeo.com/19029880>

Foto: Albert Planagumà

Coneguem els nostres camins

Escolta Josep, què és això que he llegit de Coneguem els nostres camins?

Sí, és clar, i si no sé quant es camina o si és difícil com m'atreveixo a venir?

El títol ja ho diu tot! És una proposta per conèixer la gran xarxa de camins inclosos en el llibre "Per camins i corriols", i alhora fer una miqueta d'exercici físic amb bona companyia i dins d'un entorn privilegiat. Tothom hi és convidat!

I quan seria això?
I on aniríem?

No home, no! Aproximadament una setmana abans penjaríem a la web del grup (<http://www.joventamer.com/esquelles/>) o al plafó que tenim a Can Boles l'hora, el lloc i la informació de l'itinerari amb les hores efectives de marxa. Tota manera no són itineraris massa exigents.

Es tractaria de fer una sortida matinal el darrer diumenge de mes, sempre i quan no hi hagi coincidència amb altres activitats. Aniríem fent diferents itineraris amb la finalitat de passar per tots els racons del nostre terme i rodalies.

Sí, molt bé, però si vull venir què he de fer?

Ah, doncs molt bé Josep, moltes gràcies! Penso que m'hi veureu més d'una vegada. Quan serà la primera?

Moltes gràcies a tu. La primera sortida serà a finals de gener. Esperem que la proposta sigui ben rebuda i sigueu molts els qui vingueu, que us agradi la idea i que us animeu a conèixer el nostre entorn.

Amunt i Endavant!

Josep Fontàs

Properes sortides

29 de MAIG

Amer – Santa Brígida- Puigserrador – turó del Bruguer – coll del Puig del Moro- la Blanquera de dalt – ca l'Herreu – la Blanquera – la Fàbrega- el Busquets – la font d'en Fàbregues – camí del Rec – Amer

(3 hores i 40 minuts). Sortida a les 8h del matí

3 de JULIOL

Hostal del Fang – Passallís – la Fonta – gorg de Santa Margarida – Puiggran – Tarrers – L'Obac – circuit dels Peluts – Passallís – Hostal del Fang

(1 hora 50 minuts)

31 de JULIOL

Amer – carril bici – pont del Pastoral- camí Voramera – camí de l'Aragonès- camí del Bassà – camí del rec – Amer.

(2 hores i 40 minuts)

23-24-25 de SETEMBRE

La Volta al Terme (veure programes apart)

30 d'OCTUBRE

Font Picant – carril bici – Sant Genís – Tarrers – La Fonderia – Maibosch – la Torra d'en Barra – el Colomer de dalt – font Fresca – Les Famades – font dels carlins – Font picant.

(2 hores i 50 minuts)

27 de NOVEMBRE

Sant Climent – el Verdager – Grau de Santa Maria – Sant Roc – coll de Sant Roc – Grau del Llop – Sant Climent.

(2 hores i 30 minuts)

Coneguem I

30 de gener

DESCRIPCIÓ TÈCNICA

Participants: 24

Itinerari: Amer – Gorgues de Can Catau – Els Fusos – Can Sensaire – Pla de Porriol – Els tres Rocs – Puigdalí – Torre de Rocasalva – Canadell – Solivent.

Temps: 3 hores i 20 minuts

Fotos: Irene Bosch

Coneguem III

27 de març

DESCRIPCIÓ TÈCNICA

Participants: 30

Itinerari: Amer – carril bici – Can Ter – Roques Negres – Can Boada – El Reverter – Can Pau – Cruïlla de Can Puig – Sant Climent

Temps: 4 hores.

Apunt: va fer una ruixada a mig camí, hi va haver gent que va continuar i d'altra que va recular.

Foto: Albert Capdevila

Coneguem II

27 de febrer

Sóc d'aquells que té la casa seva entre les Gavarres i el mar, entre Palafrugell i Palamós; aquests són els meus punts cardinals... Però l'altre dia, remenant per Internet, vaig trobar una propaganda vostra, i em va venir al pensament que hi havia el vostre llibre **Per camins i corriols**, i li vaig dir a la meua dona: "Noia, ja sé on aniré demà!" I dit i fet, cap a Amer hi falta gent...

Vaig sortir de casa de bon matí, pluja batent, i va anar fent fins a deixar l'eix. Jo pensava: "Ai, ai, ai..." I així vaig arribar a la plaça del Monestir, i a l'hora programada van anar arribant els companys i vàrem sortir.

Em van demanar d'on era i m'explicaren el recorregut, i vàrem anar pujant per uns corriols i pistes, no gaire trillades, algun tall de drecera fins al cim del castell d'Estela, on vàrem esmorzar.

Seguidament, vàrem anar crestejant per corriols, camí de Sant Martí, fins a trobar el camí de baixada, cap al lloc de sortida. Potser algú es pensarà que us raspallo, però creieu que és el que penso: entre les persones, l'entorn de suredes, talls de pineda, alzines i a les obagues, castanyers... Tot plegat em va agradar molt, creieu-ho! Per mi, la vista des del castell és molt sèria: vaig veure les illes Medes, el puig d'Arques, el Bassegoda... I ara, amb el vostre llibre a casa, ja podeu creure que no serà pas l'últim dia que em veureu per aquí, ja que va ser una matinal com si fos a casa. En fi, no m'enrotllo més, i fins aviat!

Gràcies per tot!

Pere Parro

Foto: Albert Capdevila

Concurs fotogràfic NUMMULIT 2011

Van participar-hi un total de 21 participants i 54 fotografies.

Agraïm la nombrosa participació i esperem superar-la de cares a l'any vinent.

Us recordem que totes les fotografies s'exposaran per l'Aplec de Santa Brígida 2012, dins l'ermita.

1r. Premi: Joan A. Parés
"Lluïssor de foc, guspireig d'estrelles"

2n. Premi: Albert Planagumà
"Aplec musical"

3r. Premi: Irene Bosch
"L'allargada sombra de les sardanes"

Guanyadors

Resseguint el traç

Del 5 de març al 10 d'abril, hem resseguit el traç d'en LLUIS BOSCH al MED'A, contemplant una de les moltes aportacions que va fer al nostre Poble i al nostre País: ELS SEUS CARTELLS. Permeteu-me que, des d'ací, reiteri les paraules de reconeixement a aquestes seves aportacions que vaig adreçar als assistents, el dia de la presentació d'aquesta seva exposició. I permeteu-me que ho faci perquè arribin a més gent, perquè en quedi constància per escrit i perquè n'estic segur que totes les persones que, com jo, hem tingut el goig de gaudir de la seva companyia i/o amistat se les faran també seves. Ell, durant molts anys d'aquella nostra fosca història va ser, conjuntament amb d'altres, ben segur, però per a mi sobretot ell, una llum dins d'aquella foscor. Primer, des del Casal, organitzant sessions de teatre, de titelles o trobades de jovent, o "Los Locos d'Illo Tempore". Després, des d'Esquelles, amb la seva muntanya venerada o la natura com a eixos primers i principals i amb tot el que va seguir al dar-

rere, o des del Cor Parroquial, o des dels seus programes, cartells, escrits d'opinió o tertúlies. Passats aquests anys, va continuar fent història, seguint amb Esquelles, amb el Cor Parroquial, amb els programes, cartells i escrits, adaptant-los progressivament a les noves tecnologies, afegint-hi la Riera, la reconstrucció de Santa Brígida, els seus Camins i Corriols, o la col·laboració amb d'altres entitats o amb els seus companys del 48. De vegades com a capdavanter, d'altres com a senzill col·laborador. Sempre desinteressadament. Només mogut per un ideal. Un ideal que, amb el seu entusiasme, va saber contagiar a d'altres persones, entre elles a mi mateix: l'amor al seu Poble i al seu País.

Ben segur que tothom que haurà vist aquesta seva exposició hi haurà trobat tot el sentit d'aquestes paraules. Cartells de Nadals, del Pessebre Vivent, de Reis, de l'Aplec de Santa Brígida, d'excursions, d'escalada, d'exposicions de fotografia o de flors, de diades del boletaire, de col·laboracions amb

d'altres entitats o amb els seus companys del 48.....

Quants records!!, quanta feina i quanta col·laboració desinteressada!!, en definitiva

QUANT D'AMOR AL SEU POBLE I AL SEU PAIS!!.

Gràcies Lluís!! i com tu sempre havies volgut, malgrat tot:

AMUNT I ENDAVANT!!

Pere Babot
(Un amic per sempre)

Foto: Irene Bosch

El canvi climàtic a les glaceres dels Pirineus

Foto: Irene Bosch

Aquest era el títol de la xerrada i projecció de fotografies que el dissabte 12 de març, diada d'aniversari del Grup Esquelles, Jordi Camins i Just ens tenia preparada. Després de l'emotiva inauguració de l'exposició de cartellisme d'en Lluís Bosch, i corrent per no mullar-nos, esquelles i esquellerincs comencem a omplir el Casal Parroquial i aviat s'inicia la xerrada.

La xerrada es va estructurar en tres grans blocs. En el primer bloc se'n va explicar, de manera divulgativa, com es forma una glacera, quines són les condicions climàtiques que condu-

eixen a la creació de masses de gel a l'alta muntanya i com aquestes modelen les formacions i estructuració del gel. Així, intentem retenir els conceptes esquerra longitudinal, ondulació i taula de neu.

El segon bloc es va dedicar a la comparació de fotografies que ens van permetre veure l'evolució de les masses de gel als cims dels Pirineus a partir de la identificació de punts de referència en una foto feta fa una dècada i la mateixa foto, amb els mateixos punts de referència, feta fa pocs anys. La veritat és que en cada comparació d'imatges el Casal s'omplia amb un "oh!". No era, però, un "oh!" d'aquells dels focs artificials, sinó més aviat una expressió que no podíem contenir en veure la disminució dels gruixos i extensions de les masses de gel que ocupaven els Pirineus fa uns anys.

El tercer bloc va permetre anar més enllà de la visualització d'imatges i donar pas al diàleg entre els assistents i,

com us podeu imaginar, el controvertit "canvi climàtic" va ser l'eix del debat.

Per una banda, són abundants els reportatges i notícies que podem veure i sentir sobre els efectes de la nostra societat en l'increment d'emissions de gasos contaminants a l'atmosfera –que reverteix, entre d'altres efectes, en un increment de la temperatura global. Per altra banda, però, hi ha evidències de períodes glacials i grans desglaciacions fa milers d'anys, és a dir, que l'increment de temperatura no es deuria només als impactes que generem sobre el nostre entorn sinó més aviat a grans cicles naturals... El debat està servit!

Què hi ha de cert? Què és cíclic? Quina influència hi tenim individualment en aquest canvi? En podem saber més la propera tardor de mans de la Fundació Emys (9 d'octubre de 2011).

Isabel Junquera i Muriana

Sopar d'aniversari, sopar de vermell

Foto: Irene Bosch

Puntualment a les 8 h al monestir? El grup és especialista en l'organització de marxas, però també d'activitats com aquesta, en les quals no cal ser matiner, portar xiruques o folre polar - vermell. Això sí, cal anar sempre predisposat al que pugui passar!

Per posar-nos en context, 35 socis i sòcies ens asseiem a quarts d'11 del vespre a Can Co, disposats a celebrar el sopar del 42è aniversari. Val a dir que això que no en totes les activitats cal portar xiruques i folre polar -vermell- és molt relatiu; l'uniforme esquelles, personalitzat segons l'edat i l'estil de vestir de cadascú però amb el color vermell com a element indispensable, el porten els seus membres més fidels a les marxas, a les diferents activitats i on calgui, sempre que ho organitzi el grup.

Per anar a sopar, jo em vaig posar guapo i prou, què voleu que us digui? Tant per tant, posa't el jersei lila, vaig pensar, d'aquesta manera aniràs una mica "esquelles", però sense passar-se. Quina cagada! Al cap de 10 minuts d'haver arribat ja portava una perruca vermella, i així va començar el sopar: per evitar que desentonéssim en una ocasió tan especial, la comissió encarregada de l'animació, és a dir, la Irene, la Cecília i la Laura, van tenir el detall de guarnir tots els que no anàvem degudament vestits amb elements vermells tan peculiars com diademes, barretines o perruques. La diversió estava garantida!

Després dels ornaments va venir el bon menjar, les converses apassionades, la sobretaula, els jocs organitzats i altres sorpreses: en Josep Fontàs va rebre una placa de reconeixement pels seus anys de dedicació al grup i la Carme Pujol una imitació gegant de la clau del cau amb motiu del nou càrrec de presidenta. Després de bufar les espelmes, el sopar s'acabava a la una de la matinada amb el cant de l'himne i, lògicament, amb el cant de la Taitona. En definitiva, bona companyonia, intercanvi generacional i amor pel cau. Us ho recomano, això sí, vestits de vermell!

Moltes felicitats i fins a l'any vinent!

Jordi Garangou i Brugués

Batalletes

De què ve aquest nom?

Tot això té el seu origen en la sortida del mes d'agost al Puigsacalm, dins de les activitats de *Fes el teu Everest* (vegeu la crònica de l'últim *Batal*).

Les dues sèniors que formàvem part de l'expedició -com passa sovint- vam començar a recordar les nostres experiències i peripècies en el Puigsacalm, i ja a dalt, contemplant el paisatge, vam recordar la història del Nummulit, que els altres desconeixien. I parlant, parlant... algú va suggerir que podríem obrir una secció d'històries del grup que es podria dir "batalletes"; com que el grup ja té uns quants anys, segur que hi ha alguna sortida que, pel que sigui, ens ha quedat gravada a la memòria.

La proposta és que espontàniament es vagin explicant aquestes sortides.

I aquí us n'explico una que està en els primers llocs del rànking de la meua memòria.

Aquest passat octubre una companya de Barcelona em va dir que l'Agrupació Excursionista Catalunya, amb la qual he fet algunes sortides, tenia previst anar al Canigó, que si m'animava i ...oh! El Canigó! Aquella sortida que vaig fer amb el Grup Esquelles en la qual ens va passar de tot i...

Si la memòria no em falla, va ser al juliol de 1974, concretament el pont

del 18 de juliol (en aquella època era la festa del dia del "Alzamiento Nacional"). Per aquest pont s'havia programat una travessa de Setcases al Canigó. Els expedicionaris érem: la Carme Casacuberta, la Carme Pujol, en Josep Fontàs, en Pere Babot i la Mercè Vila.

Ben carregats, vam agafar un combinat d'autobusos de línia fins a Setcases (d'Amer a Olot, d'Olot a Camprodon i de Camprodon a Setcases; un viatge de gairebé tota la tarda). Ja al capvespre, comencem a pujar cap al refugi del Costabona. L'endemà al matí hi havia una boira impressionant i no sabíem què fer, si tirar endavant o recular. Recordo que algú que estava al refugi ens va animar dient que aquestes boires van i vénen i vam decidir continuar.

La primera fita era passar per les crestes de Rojà i, en un moment determinat, en Josep va dir: "Hem de parar, hi estem a prop. Parem i esperem que la boira escampi perquè si les passem de llarg, perdem el camí." I, *voilà!* Com si fos el teló d'un teatre es va obrir la boira i davant nostre van aparèixer majestuoses, com les torres d'un castell, les crestes de Rojà. Va ser meravellós, una imatge que recordaré sempre.

Continuem caminant amb un cel que amenaçava tempesta i, al cap de poc, comença una pedregada impressio-

nant. Vam haver de parar ràpidament la tenda per aixoplugar-nos (vam poder comprovar que era una tenda de qualitat; no es va foradar). Passada la pedregada, recollim i continuem.

Arribem al pla Guillem i, tercer obstacle a vèncer, no ens havíem d'equivocar de vessant. És aquest! I cap avall... enmig d'un bosc que no s'acabava mai i amb unes falgueres de mig metre... i... no hem agafat el vessant correcte! Estem perduts i, així, fins al migdia de l'endemà, que trobem un home amb una canya de pescar, a qui vam espantar amb la nostra alegria de veure'l. Salvats!

Primera pregunta: On estem? A Pi. Ens mirem, i... on és Pi? És un poble francès, al costat de Vernet. I per on s'hi arriba? I vam arribar a Pi.

De Pi, vam anar a Vernet, que era on havíem quedat amb els companys que no tenien pont i que havien vingut per la Jonquera. Hi arribem cansats, rebotats i sense fer el Canigó...

Doncs tot això em venia a la memòria mentre, esbufegant, enfilava la canal cap al cim ... i, per fi, arribava al Canigó!

I els expedicionaris d'aquella accidentada travessa, quan sentim la paraula Canigó, ens mirem i diem "Ai! Te'n recordes...?"

Mercè Vila

Assemblea ordinària 11-03-2011

Foto: Irene Bosch

Comença l'assemblea a les 22.12 h, amb una assistència de 20 persones.

La Carme Pujol fa un resum de l'assemblea de l'any passat, i llegeix l'apartat de precs i preguntes.

Queda tot aprovat.

La Carme Casacuberta pregunta com ha quedat el tema de la tala d'arbres, del qual es parlava a l'assemblea anterior.

La Noemí presenta un PowerPoint amb fotos de les activitats que s'han fet al grup durant el 2010.

En total es varen fer 25 sortides. També hi ha fotos d'altres coses per recordar del 2010, com la nevada del març, les obres de Santa Brígida, la neteja i el marcatge de camins, el reequipament de les vies d'escalada, etc.

Ens passa el programa del 42è aniversari, que es farà el 12 de març.

També ens informa d'altres activitats que es van programar i no han sortit al calendari.

La gent aplaudeix!

La Laura Feixas ens explica la comptabilitat del grup durant el 2010 a través d'unes gràfiques. A la gent li agrada.

Ja hem cobrat totes les subvencions. Les targetes i quotes no es tenen en compte.

El saldo actual és de 20.504,03 € a data d'avui, 11 de març de 2011.

En Paco Samblás fa el desglossament de les quotes de socis.

Aproximadament arribem a 3.200-3.300 €.

Entre el març i el juny, la federació paga una comissió d'1 € i escaig; hem de comptar uns 110 euros de més.

La Júlia Colomer ens explica les vendes del llibre *Per camins i corriols*.

De l'11 de març de 2010 a l'11 de març de 2011 s'han venut 82 llibres, 10 a particulars i 72 a les botigues.

I de l'*Apunt històric* se n'han repartit 97. A les botigues se n'han venut 25. No té gaire sortida. Se n'han regalat 87.

Durant l'any s'ha ingressat 1.300 € de llibres.

La Carme Pujol enumera les noves propostes.

Hem canviat les signatures en els comptes de "la Caixa".

El compte corrent genera 30 euros l'any i feia 2 anys que no es tocava. Vam decidir fer un compte general.

Hi ha un compte de Santa Brígida i un altre d'audiovisuals, però les signatures han de ser sempre les mateixes.

Altres gestions:

Es comenta la necessitat de tenir una renovació i ampliació de la pòlissa de responsabilitat civil.

Es parla de les al·legacions a la variant. La conclusió és que no la volem per cap costat.

Som 360 socis, i l'últim número és el 808.

Es demanarà als socis qui vol rebre la difusió per correu electrònic o per correu convencional. Ens costa molts diners enviar els programes per correu ordinari a tots els socis.

Es recorda que es va fer un nou disseny de la samarreta.

S'ha aconseguit un acord amb l'Ajuntament per fer una neteja dels camins. En Josep Fontàs ho explica: hi havia un conveni de manteniment de rutes

de BTT i es va ampliar perquè hi entressin les rutes a peu.

Es col·locaran 15 dels senyals que faltaven i es farà el manteniment del camí Voramera i el de la Casacoberta. Es farà durant el maig-juny; 2 neteges a l'any per a cada camí.

La subvenció és de 1.500 €, que aniran íntegres per a la neteja dels camins.

Al febrer es van ensenyar els camins i els punts per senyalitzar als responsables de fer el manteniment del Consell Comarcal.

En Pep dona les gràcies a tots els padrins i padrines i diu que serà un gran ajut.

La Carme diu que a la darrera junta es va veure que es gasten moltíssims diners per als socis i no ingresseu gaire. Es proposa augmentar la quota a 12 € per al 2012, ja que fa 11 anys que no s'apuja.

Es fa votació i queda aprovat de pujar la quota a 12 €, i que els infants continuaran pagant 5 €.

També es proposa fer només 2 batalls a l'any, un a l'abril i l'altre al desembre.

Un sol *Batall* ens costa uns 700 €.

Queda aprovat de fer-ne només dos a l'any.

Torn de precs i preguntes:

En Pep diu que les dues primeres sortides de "Coneguem els nostres camins" han funcionat bé i que s'ha d'anar continuant.

La Carme Pujol busca voluntari per anar a reunions de vegueria. No s'ofereix ningú.

En Jordi Garangou proposa repartir-les entre tots, però no hi ha contesta.

S'acaba l'assemblea a les 11 h en punt! Ha durat una hora i ha anat molt bé.

Cecília Bosch

Breus

ÚS DEL REFUGI DE SANTA BRÍGIDA

Segons el conveni signat entre el Bisbat, l'Ajuntament, la Diputació de Girona i la nostra entitat el 18 de febrer de 2010, sobre l'ús i la conservació de l'ermita de Santa Brígida d'Amer i la cessió de la casa refugi al GEAE, s'acorda que només en poden fer ús els socis; i, en cas de grups, cal que hi hagi algun membre de la nostra entitat com a responsable. Si es vol utilitzar el refugi, cal trucar en Josep Fontàs (972 43 01 75), que és qui s'ocupa de la gestió del refugi.

SUBVENCIÓ FEEC 2011

Tretze centres, segons uns criteris establerts, es beneficiaran de la subvenció de la FEEC per a la vegueria. El GEAE obtindrà 556 €, amb justificació prèvia.

RECEPCIÓ D'INFORMACIÓ VIA CORREU ELECTRÒNIC

Recordeu que, si sou usuaris habituals de correu electrònic, podeu rebre els programes del Grup Esquelles a la vostra adreça de correu. Podreu gaudir d'una comunicació més fluïda i actualitzada amb l'entitat i contribuir a reduir la despesa econòmica del Grup Esquelles.

Comuniqueu-nos-ho a: esquelles@hotmail.com

NOUS SOCIS/ES:

794 Térmens Arrondo, Arnau
795 Térmens Arrondo, Jofre
796 Bosch Campmajor, Jaume
797 del Molino Mitjà, Ramon
798 del Molino Mitjà, Ferran
799 Grosu, Adriana
800 Ortiz Raset, Bernat
801 Roura Esteban, Ester
802 Serrat, Jordina
803 Nonell, Pere
804 Nonell, Olga
805 Pagès Bosch, Marc
806 Salvà Rabionet, Pau
807 Fontàs Silva, Roger
808 Planagumà i Puigvert, Margarida

Lloances

Enguany, durant l'Aplec de Santa Brígida, va haver-hi una nombrosa participació en el **concurs de lloances**. A la categoria d'adults vam recollir-ne 19 i, a la categoria infantil, 51; gràcies, en part, a la col·laboració dels mestres del CEIP Gaspar de Queralt d'Amer. A continuació us transcrivim les lloances guanyadores:

CATEGORIA ADULT

1r premi:

Ara sóc lluny de l'ermita
del meu poble acollidor.
Dintre el cor duc lloa escrita
i als llavis, una cançó.

Enric Bahí

2n premi:

Què té aquesta santa que a tots ens
encanta?
Què té aquesta ermita que el cor ens
excita?

Potser és l'aire suau damunt la roca.
Potser el cel tan blau que l'amor
invoca.

Bibiana Agustí

3r premi:

Per fora és un bell mirador,
dins l'ermita devoció
és tanta l'alegria que brota
cada dia i en cada nota
que avui t'han fet una cançó.

Angelina Arbat

CATEGORIA INFANTIL
(fins a 12 anys)

1r premi:

Oh, Santa Brígida rocosa,
que n'ets de meravellosa.
És per això que, tan sovint,
pugem a fer el cim.

Nil Pujades Panosa

2n premi:

Santa Brígida Ermita muntanya
amunt
sempre t'hi toca l'aire de molt lluny
xiulet de cargolina i bandera catalana
i per ballar una bona sardana.

Arnau Romero Parès

3r premi:

L'aire bufa amb molta il·lusió
l'ermita ja és plena de llums i colors.
La gent va arribant amb molta espe-
rança,
dedicant-li a la verge aquesta gran
lloança.

Lena Madeu Serra

Accèssit:

Tot i no ser una lloança, el jurat va
considerar que per la seva qualitat es
mereixia un reconeixement.

SANTA BRÍGIDA

Muntanyes tens al voltant
i tu ets molt important
tens una alegria al despertar
perquè amb nosaltres pots confiar.

Cada any pugem a adorar-te
i una bona abraçada et fem
una sorpresa vull portar-te
perquè t'enyorem.

De dia i nit ens vigiles
també ens guies
festes ens fas
i petons envies.

Tu ens dones les gràcies
i nosaltres diem de res.
A poc a poc ens allunyem
i el pròxim any retornarem.

L'any nou no pots celebrar
però ens veus a disfrutar.
Però jo penso en tu i dic:
"Espero que siguis feliç."

Aplec de Santa Brígida

Fotografies de: Carme Pujol, Isabel Junquera, Albert Planagumà, Joan Parés, Cèci Bosch i Irene Bosch

Primers coets de la nit. Comença l'aplec!

Foguera, cava i coca

Sopar de germanor primera generació

Problemes amb la faixa?

Ermittans 2010-2011

Ermittans 2011: Mª Àngels Clusells i Josep Barcons

Sopar de germanor segona generació

Exposició de les vies d'escalada i de fotos antigues

Comença a arribar la gent

Encantament de coques i samarretes (cada any encanem més coses!)

Hora de dinar: poca feina al bar!

La cobla ja està a punt

Concurs mundial de xiulet de cargolina

Entrega de premis. Guanyador adult: Lluís Massachs, guanyador infantil: Robert Triadó

Venta de les noves camisetes! Qui és que encara no la té?

La paradeta del grup!

Comencen les sardanes

Atrafegats a l'hora dels cafès!

Algú sap on són les altres birres? Vols dir que n'hi hauran prous?

Comença la inauguració de les vies d'escalada

Gran expectació de petits i grans

Els organitzadors a tope!

Entrega de premis del concurs de lloances

Millor lloança infantil: Nil Pujades

Pere Planas convidat per inagurar les vies

Els equipadors de les vies

Ara sí! Les vies queden oficialment inaugurades!

Millor lloança d'adults: Enric Bahí

Les últimes sardanes amb un sol esplèndid!

Hora dels adéus.

Esquelles a Sant Benet de Bages

No facis mai res mal fet!

A inicis de desembre programem una visita al monestir de Sant Benet de Bages, un monestir ubicat a Sant Fruitós de Bages, restaurat fa pocs anys i que es pot conèixer amb calma a partir dels seus serveis de guiatges.

Mentre els companys compren les entrades, fem un cop d'ull als fulletons turístics i informatius que hi ha sobre el taulell. Al costat d'aquest material, un llibre amb cobertes blaves, de pell, que fa respecte i tot: és el llibre de visites dels pelegrins a Santiago de Compostela que inicien el seu camí des de Catalunya (el camí de Sant Jaume). Per alleugerir l'espera i amb aquella curiositat de saber d'on provenen els pelegrins a qui encara els queden tants quilòmetres, l'obrim i, sorpresa, el tercer pelegrí que ha signat el llibre de visites és l'Abel Bosch! Hi llegim que ha sortit de Vic i ens quedem amb les ganes de trobar-nos-el per Amer i preguntar-li més detalls sobre el seu pelegrinatge.

Martí Serrat i Isabel Junquera

Amer - Cap de Fisterra amb bicicleta

Aquell 14 de juliol havia començat l'etapa a Vic, on m'havia allotjat en una casa particular -concretament a cal tiet Josep- i el destí final no era altre que el monestir de Montserrat, un dels emblemes i punts neuràlgics del Camí de Sant Jaume.

Va ser una de les etapes més dures i caloroses de tot el recorregut. Després d'uns quilòmetre inicials de molta duresa, vaig anar deixant enrere poblacions com l'Estany, Artés, Navarres, el monestir de Sant Benet del Bages, Viladordis -als afores de Manresa-, Castellgalí i Monistrol, fins a arribar al monestir de Montserrat. Els més de 80 kms sobre la bici, un sol de justícia i l'intent fallit d'escurçar el recorregut passant pel Pont de Vilomara (al cap d'una horeta de pujar una muntanya amb la bici a coll em vaig adonar que aquell camí només

era viable a peu!) van convertir l'etapa en un malson. Però al final hi va haver la recompensa: vaig recollir la credencial que em tenien guardada a Montserrat, i després de l'obligada visita a la basílica, em vaig instal·lar a l'alberg -aquella nit vaig disposar de tot l'edifici per a mi solet!

Així acabava la 2a de les 15 etapes que m'havien de dur des de casa fins al cap de Fisterra, a l'altra punta de la península. Les previsions eren d'una setmana per fer el camí de Sant Jaume fins a enllaçar a Logronyo amb el camí francès, i des d'aquí xino-xano fins a Santiago de Compostela i el cap de Fisterra (la suposada fi del món durant tants segles!).

Aquest seria un resum de l'itinerari i els quilometratges aproximats que vaig fer sobre la bicicleta de muntanya el mes de juliol de 2010:

1a etapa: dimarts 13 de juliol
Amer - Vic
65 km

(passant per Susqueda i Sau i visita al magnífic monestir de Sant Pere de Casserres)

2a etapa: dimecres 14
Vic - monestir de Montserrat
82 km

3a etapa: dijous 15
Montserrat - Castellnou de Seana
100 km
(coll del Bruc, Igualada, coll de la Panadella, Cervera, Tàrraga)
Aquesta etapa suposa el pas per tres capitals de comarca.

4a etapa: divendres 16
Castellnou de Seana - Candanos
100 km
(Lleida, Alcarràs, Fraga, inici dels Monegros)
A Alcarràs deixem enrere Catalunya i entrem a terres aragoneses.

5a etapa: dissabte 17
Candanos - Saragossa
111 km
(Bujaraloz, Pina de Ebro, Fuentes de Ebro)
7 hores sobre la bici travessant els temibles Monegros!

6a etapa: diumenge 18
Saragossa - Tudela
101 km
(Utebo, Alagón, Gallur, Mallén, Cortés)
Segueixo el canal Imperial, anomenat popularment com "el cajero".

7a etapa: dilluns 19
Tudela - Logronyo (enllaç camí francès)
118 km
(Castejón, Alfaro, Calahorra, Alcanadre)
7 hores i mitja pedalant a una velocitat mitjana de 16 km/h
El dia que en Contador es posa líder al Tour.

8a etapa: dimarts 20
Logronyo - San Juan de Ortega
98 km
(Navarrete, Nájera, Santo Domingo de la Calzada, Belorado, Villafranca de Montes de Oca)

9a etapa: dimecres 21
San Juan de Ortega - Villalcázar de Sirga
105 km
(Atapuerca, Burgos, Castrojeriz, Frómista)

10a etapa: dijous 22
Villalcázar - Lleó
100 km
(Carrión de los Condes, Sahagún, Reliegos)
Etapa bastant plana, l'única en què dino un cop ja estic dutxat i instal·lat a l'alberg.

11a etapa: divendres 23
Lleó - Ponferrada
105 km
(Hospital de Órbigo, Astorga, Cruz de Ferro, Molinaseca)
Passem per la Cruz de Ferro, el punt més alt del "camino".

12a etapa: dissabte 24
Ponferrada - monestir de Samos
85 km
(Villafranca del Bierzo, O Cebreiro, Triacastela)
Entrada a la verda Galícia amb el mític Cebreiro.

13a etapa: diumenge 25
Samos - Santa Irene
105 km
(Sarria, Portomarín, Palas de Rei, Melide, Arzúa)
Parada obligada a casa Ezequiel per degustar l'exquisit pop a la gallega!
Em queden poc més de 20 quilòmetres per arribar a Santiago, però és sant Jaume i evito aglomeracions de gent!

14a etapa: dilluns 26
Santa Irene - Maroñas
(entre Santiago i Fisterra)
67 km
(Santiago, Negreira)
A Santiago tan sols recullo la compostel·lana i assisteixo a la missa del pelegrí!

15a etapa: 27 juliol
Maroñas - Fisterra
43 km
(Oliveiroa, Hospital, Cee, Corcubión)

En total, em van sortir uns 1.300 quilòmetres fins a Santiago i uns 1.380 quilòmetres fins al cap de Fisterra. Ja és la cinquena vegada que faig el camí, algunes a peu, d'altres en bici. Però per primer cop he pogut fer com els pelegrins d'èpoques remotes: sortir des de casa mateix!!!!!!

Abel Bosch Arbat

Reequipament de noves vies d'escalada (sector de la cinglera de Santa Brígida)

Foto: Jordi Rabionet

QUÈ ÉS L'ESCALADA ESPORTIVA?

L'escalada esportiva consisteix a pujar per una paret on prèviament s'hi han ancorat uns elements de seguretat. Aquests elements de seguretat són claus químics o ancoratges (tacs) expansius. Per posar aquests ancoratges primer cal fer un forat a la paret amb el trepant. En els químics s'utilitza una mena de "ciment" que reacciona químicament amb la pedra, de manera que quan es posa el clau al forat de la paret queda com "soldat" a la roca. Els ancoratges (tacs) expansius s'entren al forat amb l'ajuda d'un martell, i quan els cargolem s'expandeixen per la part posterior i queden fixats.

UNA MICA D'HISTÒRIA... Fa més de 20 anys que a Santa Brígida s'hi practica l'escalada esportiva. Hem trobat escaladors que ens expliquen que fa 30 anys que hi vénen a escalar. En un principi no hi havia vies equipades, però amb el pas dels anys se n'han anat equipant tant al davant com al costat de l'ermita.

Aquestes vies d'escalada les han equipat escaladors a títol personal, i no s'han fet ressenyes acurades de les vies ni dels sectors d'escalada. Algunes de les vies tampoc estaven del tot ben equipades, ja que hi manca-

ven ancoratges, reunions, o es trobaven en mal estat; i en cas de caiguda es podien produir greus accidents.

Amb el pas dels anys, l'evolució d'aquest esport i l'aparició de nous itineraris, es va fer evident la necessitat de fer unes ressenyes actualitzades. D'aquí va sorgir la iniciativa d'equipar bé totes les vies obertes, d'obrir-ne alguna de nova, i fer unes bones ressenyes per a tota la gent que hi vingui a escalar. L'estiu del 2008 vam començar a treballar-hi, equipant vies noves i reequipant antics itineraris al **sector del costat de l'ermita** i a finals de **gener del 2009** vam publicar unes primeres ressenyes actualitzades d'aquest sector, que podeu trobar al llibre editat pel Grup Esquelles **Per camins i corriols**.

A finals del 2010 vam fer el mateix al **sector de la cinglera**. Tot i que no hem acabat, el passat dia 6 de febrer de 2011, en motiu de l'Aplec de Santa Brígida, vam presentar unes ressenyes provisionals de la zona de la cinglera, que podeu trobar a la web de l'entitat.

VIES PROVISIONALS -- SECTOR DE LA CINGLERA. Aquestes ressenyes **no són les definitives**, perquè encara hi ha molt de treball a fer. Segurament, aquestes feines que ens falten variaran l'itinerari final d'algunes

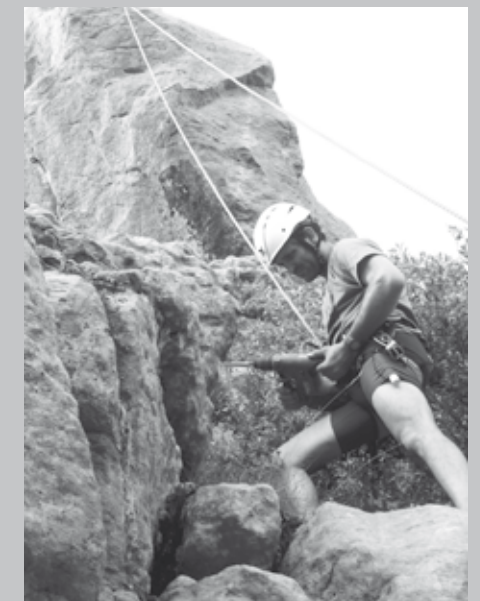

Foto: Jordi Rabionet

Foto: Jordi Rabionet

nes vies, ja que intentarem aprofitar al màxim la paret que hi ha fent que les vies arribin de baix a dalt del tot, itineraris que tindran 30 o 35 metres de llargada.

Les vies que ara us presentem estan totalment equipades, però els projectes encara no estan finalitzats per molt que hi pugueu veure algun tipus d'ancoratge. Si esteu fent escalada esportiva **no sortiu dels itineraris equipats**, ja que us podeu emportar alguna sorpresa desagradable.

Cal remarcar que hi ha vies noves on hi ha escalat poca gent i poden caure pedres. Hem netejat tots els itineraris i els hem escalat, però hi poden haver preses que es trenquin. També podem trobar sorreta a moltes preses i relleixos. **L'ús del casc** és absolutament imprescindible.

En el moment d'equipar aquestes vies ja hem tingut ensurts i lesionats. Fins que no hagi passat un temps, i molts escaladors/es per aquestes vies, hem d'extremar les precaucions. Recordem que és molt aconsellable que l'assegurador no es situï a la vertical de la via, ja que hi ha molts arbres ubicats a uns metres dels itineraris on ens podem ancorar, de manera que si cau el primer de cordada no ens veurem arrossegats a sota la vertical on també van a parar les pedres soltes.

Hem respectat els **noms de les vies** ja conegudes. Hi ha vies que estaven equipades o semiequipades i en des-

coneixem el nom, perquè els autors no les van ressenyar ni ho van comunicar. Per tal de fer les ressenyes clares i entenedores les hem "batejat"; però estem a disposició dels equipadors originals per canviar els noms si ho consideren oportú. Només s'han de posar en contacte amb nosaltres i els canviarem sense cap inconvenient. En cas que algun nom estigui equivocat o vulqueu fer-nos

algun comentari, agrairíem que ens informéssiu a través de la web o el correu electrònic.

RECOMANACIONS L'escalada és una activitat de risc. L'ús de la informació que contenen les ressenyes indica que l'escalador assumeix qualsevol risc derivat d'aquesta activitat, així com el seu propi reconeixement com a únic responsable.

A Santa Brígida hi va molta gent que s'està iniciant a l'escalada, i no sempre es prenen aquest esport amb la seriositat que exigeix. Sovint veiem maniobres incorrectes i molt perilloses a l'hora de passar la corda per la reunió, o bé escalant de segon una via mal assegurada. Per desgràcia és habitual veure com l'assegurador deixa unes "combes" de corda que fan por, en el millor dels casos són el preludi d'un bon ensurt, i en el pitjor, d'un greu accident.

Nosaltres som d'aquesta zona, gaudim amb l'escalada, i a Santa Brígida podem gaudir d'aquest esport en un entorn que per nosaltres és molt especial. No volem que

ningú prengui mal per comportaments
absurds fàcilment evitables, i **NO ENS
FEM RESPONSABLES DE CAP IN-
CIDENT RELACIONAT AMB AQUE-
STA ACTIVITAT.**

AGRAÏMENTS

Molt especialment als **propietaris** dels terrenys on gaudim de la nostra afició.

Als **pioners** de l'escalada a Santa Brígida i als equipadors anònims que van començar aquesta aventura; repetim que estem a la vostra disposició pel que faci falta.

Al Grup Excursionista Amerenc Esquelles (**GEAE**), pel seu compromís i ajuda.

A tots els escaladors/es, excursionistes, pel vostre compromís amb l'entorn, ajudant-nos a tenir-ho net i "endregat". Treballem perquè un dia els nostres fills i néts puguin gaudir a Santa Brígida igual que ho hem fet nosaltres.

Als escaladors/es que han dedicat el seu temps i esforç a tirar endavant aquesta iniciativa.

MOLTES GRÀCIES!

SENY, SALUT, I BONA ESCALADA!

Joaquim Rabionet

Foto: Ferran Serra

Ressenya de la cinglera de Santa Brígida

Fitxes tècniques

NOM DE LA VIA	DIFICULTAT	METRES	SEGUROS	OBSERVACIONS
1 PETIT DÍEDRE	V+	10m	3	S'inicia a la reunió intermitja
2 DÚNIA	6b+/6c	24m	7	Fins a la reunió intermitja són 20m de grau V, va pel petit sostre
3 LA DE SEMPRE	6a+/6b	27m	12	Fins a la reunió intermitja són 18m de 6a+
4 LA PANXA DE L'OBÈLIX	6c	10m	4	Variant que enllaça amb la via 3 i la 5 a la part superior
5 QUIMS	V	27m	8	Hi ha una reunió intermitja a 18m
6 AMUNT I ENDAVANT	V+	17m	5	Fins a la reunió intermitja
7 EN PATUFET	V+/6a	18m	5	Fins a la reunió intermitja
8 EL FLANQUEIG	Ae/5+?	10m	4	Via amb equipament antic amb mal estat
9 EL XUMET	V	22m	8	Via nova. Compte amb caiguda de pedres
10 LA TRENACACAPS	6b+	22m	7	Via nova. Compte amb caiguda de pedres
11 NO A LA VARIANT!	6c	10m	4	Via amb equipament antic amb mal estat
12 TRAMUNTANA	6c/7a	32m	21	Via amb equipament antic. Compte amb caiguda de pedres a la part central
13 LA D'EN CARLES	V+	22m	10	Fins a la reunió intermitja, si sortim a dalt són 32m i un 6c
14 LLUÍS BOSCH	6a	32m	14	20m i V de grau fins a la reunió intermitja. Hi ha una reunió abans de la repisa
15 LAIA	6c	32m	18	Via nova. Compte amb caiguda de pedres

El "Batall" des de dins

El Grup Esquelles ha comptat sempre amb un butlletí de l'entitat, que ha anat prenent diferents formes i que ha permès dur a terme principalment dos objectius: transmetre informació sobre les decisions i la gestió de la Junta a tots els socis i sòcies i recollir escrits que permeten compartir excursions, donar a conèixer indrets que hem visitat o posar de manifest situacions que no ens agraden.

L'edició d'aquest butlletí informatiu ha passat també per diferents mans i, per tant, per diferents maneres de fer. Actualment, i des del gener de 2010, el consell redactor d'El Batall l'integrem la Irene Bosch, la Noemí Casadellà i la Isabel Junquera. Fins ara, la periodicitat d'El Batall ha estat quadrimestral: Sant Jordi, Festa Major d'Amer i Nadal. Aquest 2011, però, ens haurem d'estrènyer el cinturó i només en podrem editar dos. Com us podeu imaginar, és per falta de pressupost no pas per falta de ganes! Ens ho agafem positivament: seria molt pitjor comptar amb pressupost i no poder comptar amb un equip de persones disposades a tirar endavant el projecte!

Ens acostumem a trobar poc després que hagi sortit El Batall per preparar-ne l'edició següent. Repassem els apartats que han sortit i prenem nota dels apartats que fa temps que no surten, fet que ens permet muntar l'esquelet de la propera edició, tant pel que fa a continguts com respecte del calendari. Ens fixem també en quines persones ens han enviat escrits, així, de cara a la propera edició, procurem demanar la col·laboració a persones amb qui encara no hem pogut compartir les seves paraules. Els escrits i fotografies que recollim són de persones que han participat en les nostres activitats o escrits de socis i sòcies que ens expliquen sortides que han realitzat pel seu compte.

Mentre va corrent el calendari i es van portant a terme activitats, anem recopilant els vostres textos (alguns amb més agilitat, altres amb més insistència...) i els enviem al Servei Comarcal de Català de la Selva (Consorti per a

la Normalització Lingüística), ubicat a la seu del Consell Comarcal de la Selva. Des d'aquest servei, gratuït per a les entitats de la comarca, en Roger, la Marta i la Mariona en fan la revisió. Si bé l'enviament i correcció d'escrits es va fent entre edició i edició, la setmana abans de tancar cada edició sempre anem a corre-cuita!

Quan falta una miqueta més d'un mes per a l'edició del nou Batall, ens tornem a trobar. Repassem l'esquelet, els escrits que ens falten, les fotografies i acabem de polir els continguts (gairebé sempre hi ha una nova informació a comunicar, una activitat no prevista, algun escrit que no ha arribat, etc.).

D'aquesta darrera reunió procurem sortir-ne amb una identificació clara de les tasques que cadascuna hem d'assumir i també avisem la Impremta Montserrat i l'Estudi A2 del calendari de disseny i impressió. Ens posem en contacte també amb les Casacuberta's Sisters, i en Narcís Sancho, l'equip encarregat de la distribució i enviament d'El Batall.

Pocs dies després, fem una trobada amb l'Estudi A2 per lliurar-los documents, fotos i suggeriments de disseny i a partir d'aquest moment ja no valen els "potser hauríem d'haver..." o "diria que ens vam oblidar de..."

Consell redactor: Irene Bosch, Noemí Casadellà i Isabel Junquera

Qui és qui...
a la nova Junta:

Nom i cognoms:
Noemí Casadellà Murlà

Quin càrrec ocupes? Vocal

De quines tasques ets responsable?

Formo part del consell redactor d'aquest butlletí, m'encarrego de l'actualització de dades dels socis per a la tramesa de correu postal i intento poder col·laborar amb la resta de feines que té l'entitat.

S'acosta Sant Jordi, com el celebraràs?

Segurament el celebraré fent alguna activitat a l'aire lliure amb els de casa i lluny d'aglomeracions de gent. Estic pensant en l'excursió que va des de Falgars a Sant Miquel de Castelló, que es pot fer fàcilment amb la nostra filla de 19 mesos a la motxilla. El paisatge, si fa bon temps, et permet veure des de la Vall d'en Bas fins als Pirineus. El camí és planer i té una durada d'un parell d'hores anar i tornar.

De totes maneres, seguim la tradició de Sant Jordi de regalar llibre i rosa, però amb variants. La meua parella em regala un roser i entre nosaltres ens regalem un llibre; a més, aquest any també comprarem un llibre a la nostra filla, i tindrà una rosa del seu pare.

La Gomera

Garajonay amb boira

La Gomera és la segona illa més petita de les Canàries, però crec que també és una de les més boniques. Té una extensió de 370 km². És arrodonida, amb un altiplà al centre, l'alt de Garajonay, que amb 1487 m és el punt més alt de l'illa. D'aquest altiplà en surten de forma radial tota una mena de profunds barrancs. Això fa que per anar d'una banda a l'altra, que amb prou feines deu haver-hi uns 300 m, s'hagi d'anar fins a l'inici i tornar i fer de 10 a 20 km.

A l'illa només hi ha un petit aeroport interinsular. El millor per arribar-hi és anar fins a Tenerife i allà, des del port de Los Cristianos, agafar un ferry (hi ha dues companyies: Fred Olsen i Armas). El trajecte dura uns 45 min i es bordeja tot el sud de Tenerife; sempre amb l'omnipresent Teide a la vista. Per cert, els gomeros diuen que el Teide és seu i que l'han posat allà per poder veure'l millor. S'arriba a la capital, San Sebastián, d'uns 9.000 habitants. Aquí no hi ha gaire coses per veure: la Torre del Conde, imponent i una mica sinistra, per la seva història, plantada al bell mig d'un parc; la Casa de la Aguada. El pou on Colom carregava aigua per anar cap a Amèrica. S'hi va parar a tots els seus viatges. Per això, de l'illa en diuen Colombina. El poble diu que el motiu de les seves parades, a més de l'aigua, era un al-

tre. També hi ha la casa on s'allotjava, ara convertida en museu. No paga massa la pena perdre-hi temps.

El que realment és IMPRESCINDIBLE, és el parc nacional de **GARAJONAY**. Tota l'illa és plena de senders, molt ben senyalitzats. Al parc hi ha un centre de visitants (El Juego de Bolas), on es poden veure uns audiovisuals de l'illa. També faciliten tota mena d'informació i documentació. El parc està orientat majoritàriament cara al nord. Això fa que els vent alisis, carregats d'humitat, en topar amb aquest bosc, format majoritàriament

per laurisilva, deixen anar tota aquesta humitat que queda literalment enganxada a les fulles. Això provoca un fenomen anomenat "pluja horitzontal". Moltes vegades, fora del bosc fa un sol radiant i dintre és tot boirós i cau un plugim constant. Aquest fenomen es dona en alçades d'entre 400 i 1000 m.

Els gomeros diuen que per veure el bosc amb tota la seva essència, s'ha de veure amb boira. Es veu tot el bosc amarat i amb els troncs plens de molsa regalimant i amb una boira que ho embolcalla tot. Sembla realment un conte de fades i follets. Un dels senders porta a un lloc anomenat El Cedro, on hi ha, fins i tot, un petit salt d'aigua. Aquí hi ha l'únic lloc on es pot acampar en tot el parc. Crec que s'ha de demanar permís.

Una altra de les coses a veure són els ROQUES. Són unes xemeneies volcàniques que amb l'erosió han quedat com estan ara. N'hi ha que arriben als 1200 m d'alçada. Els més famosos són el Roque Cano, al poble de Vallehermoso i els Roques de Agando.

Una altra cosa a veure és, en el poble de **CHIPUDE**, la impressionant mola de LA FORTALEZA. L'han anomenat monument natural i s'hi han trobat restes dels primitius pobladors. També és digne de veure, al nord de l'illa, els penya-segats anomenats LOS ÓR-

La Fortaleza

GANOS. És una colada volcànica que, en precipitar-se cap al mar, va formar aquestes columnes que s'assemblen als tubs d'un orgue. Només són visibles des del mar. Per als amants de les coses típiques, a Chipude, al barri d'EL CERCADO, fan una ceràmica autòctona. Reediten peces antigues. La particularitat és que les fan sense torn. És a dir, moldegen les peces a mà. A la mateixa carretera hi ha tres o quatre botigues i en alguna d'elles es pot veure com treballen el fang.

Abans parlàvem dels barrancs i de la dificultat que hi ha per anar d'una banda a l'altra. Potser això feia que els gomeros es comuniquessin d'una manera molt especial: **EL SILBO**. És una manera de parlar xiulant. Els historiadors diuen que els diferents sons de xiulets formen lletres. En això hi ha diferents versions. El que és cert és que, d'estar pràcticament extingit, ja que només passava de pares a fills, ara inclús s'ensenya a les escoles.

Voldria fer esment al topònim **GARAJONAY**, que dona nom al parc i al turó. Diuen que hi havia la filla d'un governant que era molt bonica i que es deia GARA. Un bon dia, de l'illa de Tenerife va arribar un *guanche* travessant els 40 quilòmetres de mar amb dues pells de cabra inflades. Es deia JONAY. Els nois es varen enamorar, però els gomeros no volien que es casés amb un *guanche*. Els nois, desesperats, varen decidir suïcidarse i pujaren fins a l'altiplà. Allà, sota de l'arbre on es reunia el Consell, del qual encara en queden restes, agafaren un bastó i hi feren punxa per les dues puntes, se'l posaren a l'alçada del pit i, abraçant-se ben fort, se'l clavaren. Hi ha altres versions, però aquesta em sembla la més bonica. I, si no, com diuen els italians: "SI NON E VERO E BEN TROBATTO"

Bon viatge!

Josep Espí

Nota. A la redacció de la revista disposen de tot tipus de documentació referent a aquest viatge: mapes, rutes, allotjaments, etc.

Via Espero dels Llops (Puigsacalm)

A mitjan mes de setembre vam escalar aquesta via. Està totalment equipada amb ancoratges d'anella (*parabolts*) i a les reunions hi ha 2 *parabolts* amb anella. Val a dir que l'aproximació és molt llarga (1h 45min) i vam haver de matinar molt per no passar calor. La roca no és gaire bona. El 3r i el 5è llargs són els que tenen més dificultat i on hi ha els passos més atlètics. La vista de la Vall d'en Bas és impressionant.

DIFICULTAT: V+ / A0 (màxim obligat: V)

RECORREGUT: 210 m

ORIENTACIÓ: Sud-est. Es pot escalar pràcticament tot l'any, però a l'estiu eviteu les hores de sol més fort.

MATERIAL: 12 cintes exprés + cintes reunió. No cal *friends*. Via totalment equipada.

HORARI: Unes 2 hores

APROXIMACIÓ: Pugeu direcció al Puigsacalm per l'antiga canal dels ganxos vells. Una vegada acabem la canal, agafem el camí dels burros (indicat en una senyal) i al cap d'uns 15 minuts creuem una zona amb un passamà i al cap de pocs metres a la dreta trobem una fita. Seguint aquesta direcció cap a la paret trobem l'inici de la via.

LLARGS:

- L1: IV. 20 m
- L2: V+ 20 m
- L3: V+ 30 m
- L4: V+ 30 m
- L5: V+ 30 m
- L6: III 60 m (es poden fer en ensamble)
- L7: III 20 m (es poden fer en ensamble)

Foto: Albert Planagumà

Via del Carles al Barret Frigi (Montserrat)

Després de l'aplec de Santa Brígida, amb molts caps de setmana d'equipar al cingle i de no escalar gaire, teníem ganes d'un canvi d'aires! El dissabte 12 de febrer vam decidir anar a Montserrat a fer una via llarga. El resultat d'aquesta via va ser molt assequible i aèria; i creiem que una bona opció per tots aquells que es comencen a aventurar en vies de més d'un llarg o per escaladors que busquen escalades sense compromís.

El més important: bon companyerisme i vam gaudir molt!

Via Espero Jordi Rabionet i Via del Carles Jordi Collell

Dades tècniques: Via del Carles

Zona: Montserrat – Barrets

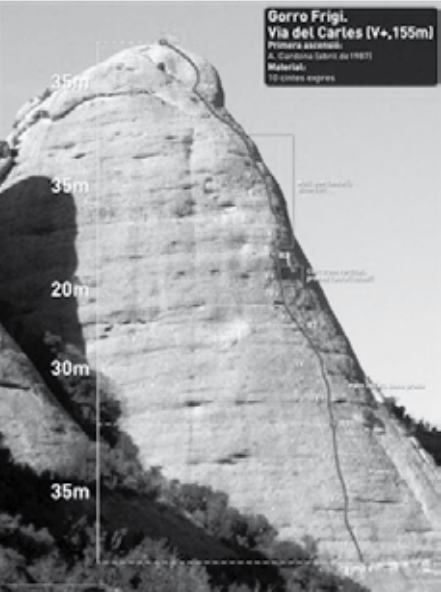
Dificultat: V+ (D+)

Dificultat obligada: V

Llargària: 155 metres

Equipament: via equipada amb ancoratges d'anella (*parabolts*) de color verd. Reequipada el 2010.

Temps: 2 h

Dent du Géant (4013 m)

"Agost de 2005. Des de la terrassa del refugi Torino, jo i els meus companys, Carlos Duran i Vicenç Feu, estem bocabadats de la gran nevada que ha caigut. A partir dels quatre mil metres s'ha acumulat un metre i mig de neu!"

Davant nostre, veiem la Dent du Géant, tan a prop i a la vegada tan lluny..."

Agost de 2010. Després de cinc anys i molts projectes, volem tornar a la Dent du Géant. Parlem amb en Josep Maria, un company que viu a Suïssa des de fa 5 anys i que aviat serà guia d'alta muntanya. Ell ens diu que la previsió meteorològica és bona, que ha nevad molt poc i que és un bon moment per fer roca, així que decidim començar l'aventura. Aquesta vegada m'acompanya l'Enric (company de Santa Coloma de Farners).

8 d'agost. A la tarda ja tenim la tenda instal·lada sobre la glacera Du Géant. Davant nostre i sota un sol impecable, sembla que la dent ens dona la benvinguda. Ho tenim tot preparat, i decidim fer una petita travessa fins a arribar al peu del Gran Caputxin. Des d'aquí podem observar el Tacul, Maudit, Mont Blanc, Tour Ronde, agulla Du Midi... el lloc és un paradís. No em canso mai d'observar aquestes muntanyes i, si puc, escalar-les.

Ja hem estirat una mica les cames i tornem a la tenda. Mentre preparam el sopar no puc deixar de mirar aquesta agulla tan fascinant.

La Dent du Géant m'agrada molt, sobretot perquè és una barreja d'elements alpinístics: glacera, rimaia, corredor de gel i neu, mixta, grimpada, cresta, escalada i fins a arribar a un cim punxegut i aeri.

Tot pinta molt bé, però de cop i volta...

El meu company diu que no està bé. No sap exactament què li passa, però psicològicament no se sent bé i no pot pujar.

Després de parlar-ne tranquil·lament, m'adono que realment no es troba bé i no penso pressionar-lo. Em comen-

ta que puc intentar pujar amb alguna cordada que passi per davant de la nostra tenda, ja que estem situats al costat del camí. En un primer moment em sembla una bogeria, però després de donar-hi moltes voltes, la il·lusió pot més i decideixo intentar-ho.

9 d'agost. La nit ha estat una mica freda (-10°C), però encara l'hem passat prou bé. Em llevo a les 7h del matí i començo a equipar-me mentre observo si passa alguna cordada on m'hi pugui afegir... Mentrestant, es lleva el meu company i esmorzem.

Fa sol i no hi ha ni un núvol: un dia perfecte per escalar la Dent du Géant.

Enric: -Ha passat algú?

Jordi: -Sí, però... no he pogut. Em moro de vergonya.

Enric: -Si no ho intentes, segur que no pugues.

Jordi: -Tens raó, però...

Torno a mirar la Dent, a dalt el cim ja hi toca el sol. Com m'agradaria escalar-la. I realment vull pujar-hi, així que trec coratge i quan veig un parell de cordades, m'hi llenço. La resposta és evident: "Ne c'est pas possible!" Ho entenc, és normal. Em començo a desanimar, passen més cordades i no puc...

Ara arriba una altra cordada; aquests són catalans. Em pregunto si faig un últim intent...

De seguida, decideixo saludar-los i comencem a parlar. Els explico tot l'enrenou. Ei, sembla que els he convençut i accedeixen que els acompanyi. Per casualitat, l'Enric en coneix un, en Roberto (és instructor de muntanya i col·laborador freqüent del Vèrtex). Que petit que és el món!

Per uns instants, l'alegria i l'eufòria em desborda. Ens acomiadem de l'Enric, ja que no podem perdre més temps.

Comença l'aventura. Els tres companys ens encordem a l'ensamble per poder travessar la glacera fins a arribar a la rimaia. La creuem sense

dificultats i iniciem l'escalada a través del corredor.

Seguidament terreny mixt fins a arribar a un replà on la gent esmorza i deixa l'equip que no necessitarà durant l'escalada en roca.

Nosaltres mengem una mica i ens encordem estil fletxa per iniciar l'ascensió a l'agulla.

No és difícil i a partir del segon llarg trobem cordes fixes que ajuden a progressar.

JA HEM FET CIM! Estic molt emocionat i molt content però sobretot molt agraït per conèixer aquests dos companys i poder realitzar un somni amb ells.

Des del cim, es poden veure unes vistes magnífiques i m'agradaria destacar la impressionant Aresta Rochefort, diuen que és l'aresta més maca dels Alps, m'ho crec. Ens hi estariem molta més estona aquí dalt però hem de començar a baixar. Després de 3 rapels de 60 m arribem al replà on vam deixar tot el material i desgrimpem fins al refugi Torino, on ens trobem amb l'Enric i tots junts ho celebrem al refugi.

Jordi Sidera Ruiz

ARNAU TÉRMENS
ARRONDO
Cim del Puigsacalm
6/12/2010
5 anys
Núm. de soci 794

ÈLIA I ENRIC
TRÀFACH CANTÓ
Fent la ruta Coneguem els nostres camins III
8 i 13 anys
Núm. de socis 724 i 723

JOFRE TÉRMENS
ARRONDO
Volcà de Santa Margarida
3 anys
Núm. de soci 795

PAU SALVÀ
RABIONET
Aplec de Sta. Brígida 2011
Edat 8 anys
Núm. soci 806

ROGER FONTÀS
SILVA
Nascut el dia 11 de novembre de 2010
Núm. de soci 807

Fins on arriben els nostres mitjons i els nostres gots?

Foto: Nati i Lurdes.
La Palma

Foto: Joan i Núria.
Istanbul.

L'OVELLA NEGRA

Foto: Jordi Rabionet
Cinglera de Sta. Brígida

Fotos: Tonyi Mateos
La riera

Foto: Portada del pessebre a St. Grau

Foto: Albert Planagumà. Sortida al Pastuira

Foto: Coneguem els nostres camins I

Foto: Albert Capdevila. Coneguem els nostres camins I

Foto: Sopar d'aniversari
Resta de fotos: Irene Bosch

Foto: Sopar d'aniversari

G E A E
GRUP EXCURSIONISTA
AMERENC ESQUELLES